

เสียงโลกกับเสียงธรรม

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุณฺณมากโร

เทศน์วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔

ตั้งสติให้ดีเพราะว่ามันมีเสียงโลก เสียงโลกที่เราได้ยินอยู่
เสียงโลกน้ำมันขึ้นไปข้างบนอากาศ มันลอยไปแล้วมันตกลงมา
ใส่แผ่นดิน นี่ก็เลยเป็นเสียงโลก ทำให้มีเสียง เหตุฉะนั้นคนเราที่เข้า
มาปฏิบัติธรรม มาฝึกภาวนาหาความสงบคือทำความสงบให้
จิตของเราแต่ละคนก็ต้องหาที่หลีกเลี่ยงจากเสียงโลก อย่างพวกโยม
พากันมาอบรมมาปฏิบัติธรรมในวัดนี้ก็เห็นเสียงโลกเต็มบ้าน
เต็มเมืองที่เราอยู่กันแล้วก็ยังเป็นเสียงโลก คือเสียงธรรมแท้ๆมัน
สงบ มันไม่ได้รับกวนสิ่งภายนอก มันเข้าไปสงบอยู่ในจิตใน
สมาธินี้ เหตุฉะนั้นเราต้องรู้จักการปฏิบัติเพื่อให้ความสงบเกิดขึ้น
ในจิตของเรา ถ้าโลกมันเป็นเจ้าของอยู่ เป็นเจ้าของรบกวนมันก็
ไม่สงบ มันดัง คือเราต้องการให้สงบ เราก็ต้องมาทำสติมาทำ
ความสงบ มีสติอ่อนเข้ามาภายในมารับรู้เฉพาะจิต เฉพาะ
ความสงบ สิ่งที่ไม่สงบมันอยู่รอบนอกมันอยู่ในวงโลก วงโลกที่

เราได้อยู่ได้ยืนนี้ มันก็เลยต้องหาที่หลีกที่หลบ มันมีมุมสงบมันมี
ที่ไม่มีสิ่งกระทบ มันก็เป็นความสงบ เราก็อาศัยไปใช้สถานที่
อย่างที่เราปฏิบัติกันอยู่เป็นส่วนตัวเป็นที่เฉพาะองค์ เราก็ได้
ความสงบเพราะไม่มีการกระทบเสียดกัณฐะ มันเป็นแต่เสียง
ของเราชีวิตเดียวที่รู้จัก เสียงที่มีในตัวเรานะ มันก็ไม่เป็น
อันตรายแก่ความสงบ

เหตุนี้เราอยู่ในโลกที่ไม่สงบแต่จิตดั้งเดิม จิตที่ต้องการ
ความสุขความสงบก็มีอยู่ในทุกคนคือหาความสงบเป็นเครื่องอยู่
หาที่สงบเป็นที่พักผ่อน ฉะนั้นความสุขที่เกิดจากความสงบเป็น
ความสุขที่ว่าไม่อาศัยสิ่งภายนอก ไม่อาศัยวัตถุ ไม่อาศัยอาภิส
เครื่องบำรุงบำเรอ เป็นความสุขล้วนๆเฉพาะจิต ไม่ได้มา
เกี่ยวข้องกับภายนอกหละทีนี้ ไม่เหมือนอย่างที่เรามีความสุขอยู่กับการ
ได้ของ การได้กินได้ดื่มรสอาหาร ได้ใช้บริโภคของสิ่งๆต่างๆ
มันไม่เหมือนอย่างนั้น มันเป็นความสุขที่ปราศจากสิ่งของหรือ
อาภิส สิ่งปรุงแต่งภายนอก มันเป็นความสุขเกิดจากจิตสงบดังที่
เคยเทศน์คราวก่อนว่า ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ท่าน

เป็นภาษาบาลีว่า **นัตถิ สันติ ปรมังสุขัง** ความสุขอื่นยิ่งกว่า
ความสงบไม่มี เพราะความสงบนี้ให้ความสุข ให้ความไม่กระวน
กระวาย เพราะความสงบทั้งกายทั้งจิต ถ้าเราพร้อมทั้งกายทั้ง
จิตก็เรียกว่าความสุขไม่มีอาการเกี่ยวกับอามิส เกี่ยวกับวัตถุสิ่ง
ต่างๆของใช้ของวัตถุภายนอก เหตุนี้เราได้ความสุขทางโลก
ดังที่ว่าเป็นความสุขที่อาศัยปัจจัย อาศัยเครื่องใช้ อาศัยความได้
สิ่งต่างๆมาเป็นสมบัติที่เราต้องการ

ถ้าเรามาเอาความสงบสุขทางธรรม เราไม่ต้องดิ้นรน
ขวนขวายที่นี้เราปฏิบัติ เรามาฝึกจิต ฝึกภาวนา ฝึกทำความสงบ
ให้จิตของเรา พยายามที่จะแก้ไขจิตของเราที่มันติดกับความ
สงบภายนอก อย่างติดวัตถุติดอามิสติดปัจจัยภายนอกอย่างนี้
เราก็จะได้ไม่มาเกี่ยวข้อง จิตมันก็เข้าไปภายใน น้อมจิตเข้าไป
อยู่ในความสงบ เข้าไปรู้ความเจียบ ความสงบของจิต มันไม่มี
เสียงกระเทือนเหมือนโลกหละที่นี้ มันก็สงบนิ่ง อย่างที่เราทุกคน
มีชีวิต เวลามันสงบ เวลามันพักผ่อน เราก็จะได้รู้สึกรู้ว่าเกิด
ความสุขในการให้ความสุขทางจิตทางกาย คือไม่มีสิ่งก่อกวน

ถ้ามีสิ่งก่อกวนมีสิ่งกระทบมันทำให้การพักผ่อนหรือสติของเรา
มันสะดุ้ง มันก็ไม่มีความสุข มันมีอารมณ์ภายนอกเข้าไปกระทบ
เกี่ยวข้อง หรือมีอารมณ์ปรุงแต่งไม่ยอมสงบ ไม่ยอมอยู่กับสมาธิ
ภาวนา มันมีอาการความสะดุ้งความกลัวต่างๆอย่างนี้ ฉะนั้น
มันก็ไม่มีความสุข เพราะว่ามันมีเสียงโลก มันมีสิ่งกระทบ มันมี
อารมณ์รบกวนซึ่งมันเป็นข้าศึกแก่ความสงบ คือมันรบ รบอยู่ใน
จิตในอารมณ์ของเรา มันสู้กัน สู้กันกับความสงบ ความสงบกับ
ความไม่สงบมันเป็นคู่ต่อสู้ มันเป็นศัตรู มันเป็นข้าศึกท่านว่า
อย่างนี้ ทางธรรมท่านก็เรียกว่าเป็น **นิเวณธรรม** คือมันเป็นตัว
มาเรียกร้อง มาก่อกวน มาวิงวอน จึงว่านิเวณ

อย่างพวกนิเวณข้อหนึ่งก็คือ **กามะฉันทะ** ความที่รักใคร่
ความพอใจในกามคุณ ในความรักความหลงของกายเรา
เรียกว่ากามะฉันทะ คือความรักใคร่ความหลงไหลในร่างกาย
ของเราเอง แล้วก็ส่งจิตลงไปหาร่างกายของคนอื่น เหมือน
อย่างเป็นผู้ชาย เพศผู้ชายอย่างนี้ก็หลงกายของเรา ไม่รู้ หลง
เมื่อเราส่งออกไปข้างนอกอื่นเราก็ส่งไปทางเพศที่ตรงกันข้าม

อย่างนี้ อย่างผู้ขายก็หลงผู้หญิง ผู้หญิงก็หลงตัวของเราเองแล้ว
ก็ส่งไปหลงคนตรงข้ามอีกคือผู้ขายอย่างนี้ ก็เรียกว่าเป็นกามะ
ฉันทะ

นอกนั้นก็ **พยาบาท** ก็เป็นนิเวรณตัวหนึ่งที่นี่ มันทำให้เรา
ลำบาก ลำบากกับเรื่องความรักความใคร่ความพอใจในร่างกาย
ในความหลงกายอะไรต่างๆ ท่านก็ว่าพยาบาท

ถีนมิทตะ จิตที่เราอยู่ในที่ความรักความใคร่ความหลง
ร่างกาย นี่เป็นเครื่องครอบจิตใจเรา ท่านบอกว่าถีนมิทตะ ถีนๆ
นั่นมันเป็นที่มีด มันเป็นอารมณ์มีด มันเป็นความมีดของกิเลส
ของจิต มันปิดบัง มันไม่ให้เราเห็น เป็นความดำของจิตคนเรา
และสัตว์ ท่านว่า ถีนมิทตะ

นอกนั้นก็ **อุทธัจจะ กุกกุจจะ** พอจิตมันไม่มีความสงบ ไม่
มีความรุ่มเย็น ไม่มีความรู้ความสว่าง ที่นี้มันก็เป็นที่มีด แล้วก็
เป็นที่พุ่งช่านรำคาญหงุดหงิดอึดอัด เหมือนเราอยู่ในที่ไม่ปลอดภัย
ไปร่ง อยู่ในที่บังคับท่านว่า อุทธัจจะ กุกกุจจะ

นอกนั้นนิวรรณ์ตัวสุดท้ายก็เรียกว่า **วิจิกิจจา** เราเป็นมาจาก
ข้อต้นคือข้อกามะฉันทะ ความหลงกายของเรา ความรักกาย
ของเรา จึงว่ากามะฉันทะ ทำให้เกิดวิจิกิจจาในที่สุด คือหลง
ความรักความใคร่ความสวຍความงาม แล้วก็เพลินก็ติดก็มี
ความถูกใจในอารมณ์ ท่านจึงบอกว่า มันเป็นพวกอารมณ์ของ
โลกกิเลส เป็นนิวรรณ์เป็นตัวที่มาไหว้วอนมาหลอกลวง เป็น
มารยา เรียกว่าเป็นมารยาของจิต ที่มันแฝงมากับจิตกับกิเลส
มันเป็นเชื้อที่อยู่ด้วยกันมา ท่านจึงว่ามารยา มารยาก็คือเป็น
พวกมารของจิตของสมาธิ มันเกิดมาด้วยกัน มันแฝงหลบซ่อน
อยู่ด้วยกัน ก็เป็นเรื่องของตัวเราทุกคนแหละที่นี่ มันอยู่ด้วยกัน
เกิดมาด้วยกัน อาศัยเจริญอยู่ด้วยกัน แล้วก็ติดพันไปด้วยกัน
อย่างนั้น ก็เอาความหลงเป็นเครื่องผูกมัดกันไป

ฉะนั้นท่านจึงให้มาหาความสงบ มาตั้งสติ มาเจริญภาวนา
ให้เกิดความรู้ ให้เกิดสติปัญญาขึ้นจากการปฏิบัติ ไม่ใช่เรามา
คิดนึกเอาธรรมดา เราต้องมาฝึกมาปฏิบัติด้วยตัวของเรา ด้วย
ใช้ร่างกายของเราทำเอา ถ้าเราเอาตามตัวหนังสือ ตาม

ความรู้ทางพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เราก็ได้
แนวทางในเบื้องต้นแต่มันก็ไม่ใช่เป็นความรู้ของเรา มันเป็น
แนวทางเบื้องต้น มันเป็นสัญญาความจำที่จะนำเราเข้าไปเป็น
หลักปฏิบัติ เป็นข้อปฏิบัติเพื่อแก้ เพื่อแก้สัญญาที่เรานำเข้าไป
เป็นตัวอย่าง หรือเป็นคำสอน มันเป็นสัญญาอยู่ ถ้าเรามา
กลั่นกรองมาภาวนามาปฏิบัติธรรมให้มันได้ผ่านความสงบ ให้
มันได้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของหลักของกิเลสของนิวรรณ์
ของตัวร่างกายของเราอย่างนี้ให้เข้าใจ พอเราเข้าใจแล้วก็จะเกิด
ความรู้มาจากส่วนความสงบส่วนภายใน เกิดมาจากปัญญา เรา
ก็ได้แก้ไขมาจากพวกสัญญาที่เรานำไปเป็นแนวทางก่อน เป็น
ข้อคิด

แต่เราไปพิจารณาเกิดความรู้ความเห็นชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้น
เราเกิดปัญญาขึ้น ก็เปลี่ยนแปลงจากความจำสัญญาที่เรานำไป
แต่เรามาแก้ไข เอามาปฏิบัติ แก้เรื่องรูป เรื่องนิวรรณ์ต่างๆ ที่มันมี
ประจำ ทำให้เราเกิดขึ้นมาในโลก ก็มาจากพวกนิวรรณ์พวกกรรม
ต่างๆที่เราไม่ได้แก้ เราไม่ได้ปฏิบัติให้รู้จัก ถ้าเรารู้จักทางแก้ รู้จัก

เจริญปัญญาทำให้เกิดความรู้ ทำสติให้มีกำลังแก่กล้า ทำสติให้
มั่นคง ทำสติให้เจริญก้าวหน้าเรียกว่าเราทำเพื่อไม่ให้พวกมาร
พวกกิเลสพวกนิวรณ์ต่างๆที่มันเป็นตัวมาร ที่มันจรออยู่ในจิตของ
เรา ที่มันเที่ยวมาหลอกเรา

ดังนั้นกิเลสมันก็เป็นผี เป็นผีหลอก คือมาหลอกคนที่กลัว
คนที่กลัวให้ตกใจ ให้สะดุ้ง เหมือนอย่างที่จิตใจของเราไม่มี
กำลังเข้มแข็ง พอมันหลอกเอาเราก็สะดุ้ง เราก็พะวง เราก็แพ้
จากที่จิตของเราไม่เข้มแข็งไม่แน่นหนา เหมือนเราถูก เราตื่น
เสียงเตือนเรื่องต่างๆ ถูกหลอกอย่างนี้ เราก็สะดุ้ง กิเลสมัน
หลอกจิตให้กลัว ให้สะดุ้ง มันมาเหนียววอน มันมาแสดงเป็น
เรื่องสอนจิตให้เรารู้ เค้าก็มีหน้าที่ อย่างมารยาอย่างกิเลสอย่าง
นี้ ชื่อก็ชื่อวามาร เป็นมารยา การตกแต่งการแก้การวิธีทำ วิธี
ปรุง วิธีคิดต่างๆนี้ ทำแปลกปลอก ทำให้หลงใหล ทำให้ติดใจจึง
วามารยา ผู้ที่มีมารยาของกิเลส ดังนั้นมารจึงเป็นคู่ศานามา
ตั้งแต่พระพุทธเจ้าของเรา การที่เราสร้างอะไรใครๆก็พบปะแล้ว
ก็พูดกันอยู่ตลอดว่า เอ้อ ทำดีก็ยังมีมาร คือว่ามันไม่ได้เลือกใคร

ที่นี่ ใครจะทำอย่างไรเขาก็ต้องมีมารเข้าไปขวาง ทำดีก็ยังมีมาร เพราะว่ามันเป็นของมีประจำโลกมาแต่กาลไหนๆแล้ว ถ้าเรา เข้าใจอย่างนั้นแล้ว เราก็ไม่บ่นไม่ทูลนทูลรายหละที่นี่ ว่ามันก็มีทำ ยังไงไม่ให้มันมี มันก็มี

ถึงเราปฏิบัติก็เหมือนกันแหละ สิ่งที่ไม่ดีเราไม่อยากให้มัน เป็น แต่มันก็เป็นไปได้ มันไปบังคับไปแยกมันออกไม่ได้ เราก็ถือว่ามันเป็นหลักของกิเลสของธรรมะ มันอยู่ด้วยกัน มันแก้กันอยู่ อย่างนี้ จะไปว่าให้ใครก็ไม่ถูกหละที่นี่ เราต้องว่าให้จิตที่เราหลง ว่าไป ผู้หลงต้องเอาผู้รู้ไปบอกไปสอนเอาว่าเรื่องทำอะไรมันก็มี สิ่งขัดข้องมีมารมีสิ่งมาขวางกั้น แต่ก็เพื่อให้เราแก้สิ่งที่มันมีการ ติดขัด มีการไม่สะดวก มีการลำบากต่างๆนี้ มันก็เป็นการสร้าง การปฏิบัติเพื่อแก้ แก้สิ่งที่มันขัดข้องสิ่งที่มันไม่ดี อย่างความที่ เราไม่เข้มแข็ง เราอ่อนแรง เราเหนื่อยล้า เราเกิดความระอาใจ เกิดความขี้เกียจ เราก็ต้องแก้ให้หมด เราไม่แก้มันก็ไปไม่ได้

ท่านจึงบอกว่าอย่างทำดีมันก็มีมาร มีพวกนิวรรณ มีพวกลิง ต่างๆ เอากลับมาสอนหละที่นี่ มาสอนจิตให้รู้จักแก้ไข ให้รู้จัก

หาทางหลบหลีกไป ให้ได้ความสงบ ไม่ให้พวกมารพวกกิเลส
เป็นเจ้าของ เราเป็นผู้แก้ไขผู้ปฏิบัติอยู่ เราก็มีความเพียร
พยายามมีความขยันอดทน มีกำลังใจที่จะแก้ไขเรื่องที่มายุ่ง
เกี่ยวกับความสงบที่เราปฏิบัติอยู่ไม่ให้มันขุ่นมัว ไม่ให้มัน
กระทบกระเทือนภายในจิตของเราผู้ปฏิบัติ อันนี้เรียกว่ามารที่มี
อยู่กับโลกประจำ มันอยู่กับศาสนาเป็นคู่เป็นธรรมะที่จะทำให้
ชาวพุทธของเราได้รู้จักทำความดี ได้รู้จักหาวิธีแก้ รู้จักเจริญ
ความดีให้มาก ถ้าเรารู้ว่าเรายังสู้ไม่ได้ เรายังมีความเหนื่อย
ละอายใจ เราก็ใช้การแก้ไข เราก็เพียรพยายาม เราเพิ่มความดี
ขึ้นทุกที ตั้งแต่เล็กไปถึงมาก ไปถึงโตจนสมบูรณ์แบบนั้น เราก็
อาศัยการปฏิบัติที่เรามาดู เรามาดูเรื่องธรรมะกับพวกมารกับ
พวกกิเลสทั้งหลายที่มันทำงานอยู่ในโลก แล้วเราก็ต้ออาศัย
เกี่ยวข้ออยู่แล้วก็มาด้นรณวิงวนอยู่เหมือนกัน เรียกว่าเราวิง
หา...หารู้ หาหลัก หาที่พึ่งนะ

อย่างชาวบ้านอย่างนี้ อย่างฆราวาสนี่ก็ทำอยู่เหมือนกัน
หมดแหละที่นี่ ต้องทำมาหากินเอง ต้องพึ่งตัวเอง ไม่เหมือน

พระสงฆ์ที่มามีบวช พระสงฆ์ที่มามีบวชท่านสละไว้ให้ทางบ้าน
หมดแล้ว ท่านก็เอาแต่ตัวออกมาอยู่ปฏิบัติ อาศัยบุญเกิดจาก
ปฏิบัติเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง ไม่ต้องไปทำไปปลูกไปสร้างไปตาก
แดดตากฝน ผลบุญก็เกิดขึ้นเพราะว่าท่านได้เสียสละไป ก็เกิด
เป็นผลบุญขึ้น เรียกว่าทำนาบุญ ไม่ได้ทำนาบาป นาข้าว นา
หวาน นาดำอย่างทางโลกที่นี่ ก็มีกินมีใช้เพราะว่าได้ทำนาบุญ
ส่วนที่เป็นผล เกิดจากการปลูกทำไว้ถึงจะมีชีวิตถือศีลปฏิบัติ
ธรรมอยู่ ไม่ได้เอาร่างกายทำแต่ก็เอาจิตใจทำเป็นนาบุญ บุญก็
เจริญก็มีอยู่ตลอด ก็มี ไปอยู่ที่ไหนก็มีคนเกิด دلใจ เกิดอยากได้
บุญก็อยากถวายให้เป็นบุญ อันนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่เราได้อาศัย
อย่างชาวบ้านนี้เราไม่ได้เสียสละมาบวชที่นี่ เราต้องเอาแรงเอา
สติปัญญาของเราทำเองคิดเอง ปลูกดูแลทุกอย่าง ก็ต้องเป็น
ของตัวเองหมด จึงต้องอยู่นิ่งๆไม่ได้ มันจะต้องวิ่งจะต้องหา
จะต้องอดทนการหาอยู่หากินเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่แล้วก็เลี้ยง
ชีวิตไว้ให้มีอยู่ในโลกเหมือนกันแหละที่นี่ แต่ว่าเป็นทางลำบาก
แตกต่างกันเพราะการทำบุญมันก็ลำบากแต่มันก็ไม่ได้ลำบาก

ตรากตรำเหมือนเราทำกับงานทางโลก มันก็ผ่อนคลายก็เบาบางลง อย่างเรารักษาศีลอย่างนี้ เราก็ไม่ได้ลำบาก ไม่ต้องแบกไม่ต้องใช้แรงหอบหิ้วอะไร เรามีแต่ตัวเปล่าๆอย่างนี้ เราก็มารักษามาจำศีลอย่างวันพระ มันก็ไม่เห็นความลำบาก นี่ว่าความแตกต่างกัน

ฉะนั้นเรารู้จักว่าหนทางที่เราเดินที่เราปฏิบัติมันเป็นทางลำบากทางไม่ลำบาก เราก็มีทางศาสนาให้เราดู ให้เรามีศรัทธามีความเชื่อในการถือการปฏิบัติถือทางสมาทานที่เจริญในศาสนานี้ อย่างที่ว่าเรามาจำศีลมาภาวนา มาทำความเพียร มาทำการหมั่นเวียนศรัทธาของเราให้มันเข้าแน่นในพุทธศาสนา ให้มีความเชื่อมั่นคง ก็อาศัยเราเลือก เราหาที่หาทาง หาทางเดินที่ดี หาทางที่จะไปสู่ความสุขในชีวิตของเราแต่ละคนทั้งปัจจุบันและอนาคต ฉะนั้นเรื่องการที่เราเป็นชาวพุทธ เราก็มารู้เรื่องการที่มาปฏิบัติต่อตัวเราเอง แล้วก็รู้จักการที่จะมาแก้กิเลส แก้ความไม่ดี แก้สิ่งที่ไม่สงบภายนอกออกจากจิตของเราให้ได้รับความสงบ ไม่ให้มีเสียงรบกวน ไม่มีเสียงกระทบ อย่างเสียงโลกอย่าง

ที่ว่า มันก็จะสงบอยู่ในจิต และสิ่งอื่นๆที่มันเป็นสิ่งมากระทบใน
รูปในร่างกายของเรา เรามีสติรับรู้ เราไม่ไปถือเอามาเป็น
อารมณ์ เรามากำหนดรู้อยู่ที่จิต ที่ความสงบ ที่เรามีสมาธิ
ภาวนาเป็นเครื่องระลึกเป็นเครื่องบริกรรม เราน้อมสติน้อมจิต
เข้าไปมาดูให้จิตอยู่ในความสงบได้ คือไม่ไปเกิดความรำคาญ
กับเสียงโลก เสียงถึงโลกภายนอก

แต่ถ้ามันมีเสียง มันมีสิ่งปิดบังจริงๆก็มันไม่ค่อยอยู่ต้อง
อาศัยหลบ อย่างเสียงเนี่ย แต่อย่างรูป อย่างนี้มันก็ง่ายขึ้น
เพราะมันมีที่ปิดเปิด อย่างเปลือกตานี้ หน้ตานี้ หูมันไม่มีที่ปิด
เปิด เป็นโหล่ง มันถึงหลบยาก ถ้าไปเป็นแบบธรรมชาติแบบหู
หนวกหูตึงมันก็ไม่ดี ไม่ถูกอีกแหละที่นี้ มันก็เกิดความรำคาญเกิด
ทุกข์ ฉะนั้นเรื่องสิ่งกระทบภายในกับภายนอกมันก็มีในตัวของเรา
เราทุกคนแต่เราก็รับรู้ รับกันไว้ กระทบแล้วไม่ให้เป็นรอยซ้ำ
มันเป็นรอยตำหนิ ไม่ให้เป็นเครื่องหมาย คือไม่ให้ติด ไม่ให้หลง
อย่างตากระทบรูปอย่างนี้ หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้น

กระทบรส กายถูกต้องสัมผัสอะไร สิ่งต่างๆก็ให้รู้จักที่นี่ ให้รู้จัก
กันรู้จักแก้เพราะมันมากกระทบแล้วมันก็หายไป

อันนี้เรื่องที่เราจะรักษาจิตให้อยู่ในธรรมในความสงบได้
ไม่ให้มาร ไม่ให้นิรวรณ ไม่ให้กิเลสของโลกต่างๆมารบกวน มา
เป็นข้าศึก มาเป็นมาร เราก็เป็นผู้รู้แล้วก็รู้เรื่องมัน รู้จักที่เกิดที่มา
ที่แกของมันอย่างนี้ เราก็ว่าเป็นผู้รู้ ถ้าเราไม่รู้เราเป็นผู้หลง เราก็
เกิดความติดขัดเกิดความทุกข์เกิดความไม่สงบใจเกิดนิรวรณ
ต่างๆ คือไม่มีปัญญาจะไปแก้ให้มันสงบได้เพราะว่าเราไม่ได้ฝึก
เราไม่ได้รู้จักที่เกิดที่มาของมัน แล้วเรารู้จัก มันก็สงบเข้าหา
ความรู้ของเราได้ ท่านจึงว่าเป็นผู้รู้ ไม่หลง คือเห็นแล้วก็รู้ อย่าง
เห็นรูปก็รู้ว่าเป็นรูป แต่ถ้ากิเลสก็จะว่าต่อไปว่ารูปสวย รูปไม่
สวย มันก็ว่าไปอีกหลายเรื่องแหละที่นี่ แต่ว่าถ้าความรู้ธรรมดาก็รู้
ว่าเป็นรูป รูปอะไร ก็คือรูป ทั่วโลกก็คือรูป โลกก็คือรูปโลก เสียง
ก็เหมือนกัน ก็มีเสียงเดียวเท่านั้นคือเสียงที่มันดังให้กระเทือน
จะเป็นเสียงอะไรก็ตามก็คือเสียงแต่ละอย่างๆ ก็รู้ว่าไม่มีหลาย
ไม่มีมากมายอะไร มันมีอย่างเดียวนี่ ให้เราเข้าใจ เรารู้ เราก็ไม่

ไปวนวายเป็นสิ่งที่มากระทบเรา จะเป็นรูปก็รูปเดียว ก็ดูคนๆ
เดียวก็กี่ล้านในโลกก็คนๆเดียว จะเป็นเสียงก็เหมือนกัน จะกี่
ล้านเสียงเท่าไรก็เสียงเดียว ก็มีหมด ดังนั้นมันจะมากมายก็
คนเรานับไปขยายไป ก็เลยเพิ่มมากขึ้น แต่ถ้าเราวมลงมาให้
เป็นหนึ่ง เป็นความสงบอันเดียวซะแล้วมันก็ไม่มีหละที่นี้ มันก็มี
เฉพาะเรื่อง เฉพาะอันเดียว ก็รู้ ก็ไม่ต้องไปไถ่ลับไถ่นี้มาก ก็ดู
อยู่ที่เดียวดูอันเดียว มันก็รู้แล้วว่ามันเหมือนอันเดียวกัน ความ
แตกต่างกันสี่สังวรณะอะไรก็เราก็ดูๆแล้วก็อันเดียวกัน

ดังนั้นการที่สอนจิตของเราให้รู้เรื่อง รู้โลก รู้สิ่งหลอกลวง
ของโลก รู้มารโลก รู้กิเลสโลกต่างๆ แล้วเราก็แก้ไข เราก็
ดัดแปลงให้เป็นความรู้แก่ใจเรา เราก็เป็นผู้รู้ที่นี้ เป็นพุทธศาสนา
เป็นพุทธบริษัทขึ้นมา มีความศรัทธาเชื่อมั่นในคำสอนของ
พระพุทธเจ้า คือท่านสอนให้เป็นพุทธะ ให้เป็นผู้รู้ ใ้เป็นผู้ทำ
กิจให้...ปฏิจจานิจตให้เข้าถึงคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณ
พระสงฆ์ คือเป็นผู้รู้เพื่อแก้ความหลงที่เราหลงอยู่ในโลกที่ไม่รู้จัก
ทางแก้ อย่างที่เราได้ทำความรู้มาสู่จิต ทำจิตเราให้เข้าถึงภูมิผู้รู้

ปฏิญาณตนเข้าเป็นพุทธบริษัท เป็นผู้หนีจากความหลง เราจะมี
ความรู้เป็นผู้รู้ตื่น เป็นผู้รู้สงบ เป็นผู้รู้เบิกบานเพราะว่าอยู่ที่เรา
ปฏิบัติเข้ามาหาจิตเราให้ได้ แล้วกิเลสมันจะหอบเข้ามา เราก็
แหวกก็กันมันไว้ เพราะว่ากิเลสนี้มันเป็นของที่อยู่กับ...ฝังใจ อยู่
ในส่วนที่ลึกลับของอารมณ์ เหมือนกับจอกกับแหน พอว่า
ออกไปหน่อยเดียว พอเราหยุดมันก็หุ้มเข้ามาปิดอีก มันบอกว่า
เราต้องขยัน เราขยันแหวกออก ว่ายออก กันไว้ไม่ให้มันหุ้มเข้า
มา

นี่แหละเรื่องศาสนาเป็นเรื่องคำสอนของพระพุทธเจ้า
ศาสนาของท่านผู้รู้ เราเป็นชาวพุทธเป็นพุทธบริษัทก็ให้ปฏิบัติ
ตามแนวของพระพุทธองค์ ก็จะได้เกิดสติปัญญาเป็นผู้รู้เรื่อง
ศาสนาขึ้นมา ก็จะเป็นผู้มั่นคงในศาสนา การให้อุบายธรรมะมา
ก็พอสมควรแก่กาลเวลา ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้

ที่มา: <https://youtu.be/IZOeHQQWGPQ>